

«Mati me je poslala, naj ugotovim, kam se je zatekel... Kdo ve, ali iz ljubezni in kesanja ali po Sempronijevem naročilu... Bil sem prvo pri Hispali. Vedel sem, da ni šel tja, a ta čas, sem menil, se je mogoče le pri njej zgabil... Žalost sem ji povzročil kot doslej še vedno... Prosila me je, naj ga izsledim in ji ga pripeljem ali naj jo vsaj obvestim, kje je...»

«In potem si ga našel pri nas in...»

«Našel in sem mu povedal, da se je doma veselje poleglo, ko sta prišla pred dobro uro spet onadva mladeniča, ki sta ga včeraj odvedla...»

«Cerinnija?»

«Ne vem jima imena, a če ju je tebi Publius tako označil, sta pač Cerinnija. In sem mu še povedal, da bi ga imela Hispala rada pod svojo streho...»

«Dobro, Ktesifon,» je rekla Ebucija, «pojdi in povej Hispali, da si ga našel na varnem, a na obisk naj čaka, dokler se ne bo zdel teti primeren čas... Duroniji in Semproniju se pa zlaži, da si stikal vsepovsod za njim, a ga nisi mogel iztakniti... Veš, Duronijina skrb se mi zdi sumljiva že sama po sebi, kaj šele, če mislim na oba Cerinnija, ki gotovo nista prišla brez posebnega namena v obisk... Bodi previden, Ktesifon, in glej, da se ne spozabiš in se ti kaj ne zareče!...»

«Meni? Brez skrbi bodi, Ebucija! Bolj zvit sem ko sužnji v Plautovih komedijah. Če nista še razpredla niti in zank, jih bom jaz...»

«Ni potreba, vse je urejeno in napeljeno v pravi tir... Pojdi in molči in ko boš kaj slišal, bodi neumen!...»

«Macte, domina!»

In sta se ločila in sta šla vsak svojo pot, Ktesifon zadovoljen in zadovoljna Ebucija, ki je tudi ob tem srečanju ponovila svojo vero: bogovi vodijo vsa naša dejanja in nehanja... (Dalje prih.)

A. Novačan: Capriccio

Nekaj tako gorko prosim,
nekaj tako gorko hočem,
niso želje po neznanem,
niso sanje o bodočem.

Tudi za sedanjost modro,
za krepost se ne zavzemam,
blagodaren zlo in dobro,
dolgočasje, vse sprejemam.

Trudno hodim, zvesto iščem,
ako najdem, sem ošaben,
kletev in molitev v srcu,
ah, kako sem jaz ogaben.

Vendar, vendar! Nekaj prosim
prav ponižen sam pred sabo,
Bog, ki me edini slišiš,
ah, zakaj si stvaril žabo!